

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 841/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из, ББ из ... и ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, НН, ЊЊ, ОО, ПП и РР, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог „Gorenje“ д.о.о. из Ваљева, чији је пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3248/2019 од 19.12.2019. године, на седници одржаној 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3248/2019 од 19.12.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3248/2019 од 19.12.2019. године.

Образложење

Основни суд у Ваљеву, пресудом П1 134/19 од 26.09.2019. године, усвојио је тужбени захтев тужиле АА, тако што је обавезао туженог да исплати тужили на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, износ од 14.745,23 динара нето, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу првом изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиле ББ, тако што је обавезао туженог да исплати тужили на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, износ од 11.119,36 динара нето, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу другом изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиоца ВВ, тако што је обавезао туженог да исплати тужиоцу на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, износ од 14.342,37 динара нето, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу трећем изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиле ГГ, тако што је обавезао туженог да исплати тужили на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, износ од 13.375,47 динара нето, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу четвртом изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиле ДД, тако што је обавезао туженог да исплати тужили на име

на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу седамнаестом изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиље ОО, тако што је обавезао туженог да исплати тужиљи на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, износ од 13.214,28 динара нето, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу осамнаестом изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиље ПП, тако што је обавезао туженог да исплати тужиљи на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, износ од 13.858,80 динара нето, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу деветнаестом изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиље РР, тако што је обавезао туженог да исплати тужиљи на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године, износ од 14.181,18 динара нето, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу двадесетом изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцима трошкове парничног поступка у износу од 467.711,00 динара, са законском затезном каматом од 26.09.2019. године, као дана пресуђења до коначне исплате (став двадесетпрви изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 3248/2019 од 19.12.2019. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Ваљеву П1 134/19 од 26.09.2019. године, у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом, десетом, једанаестом, дванаестом, тринаестом, четрнаестом, петнаестом, шеснаестом, седамнаестом, осамнаестом, деветнаестом и двадесетом изреке (став први изреке). Одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу двадесетпрвом изреке пресуде Основног суда у Ваљеву П1 134/19 од 26.09.2019. године, у делу којим је обавезан тужени да накнади тужиоцима трошкове парничног поступка у износу од 467.711,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, док је у преосталом делу преиначио и одбио захтев тужилаца за исплату законске затезне камате на наведени износ од дана пресуђења до дана извршности одлуке (став други изреке). Одбио је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18) оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Из образложења побијане другостепене пресуде између осталог произилази, да је правилан закључак првостепеног суда да је тужени био у обавези да тужиоцима накнаду за сталност исплаћује под условима прописаним одредбом члана 59. Правилника о раду, који је био на снази у спорном периоду и да није могао ту накнаду у спорном периоду да исплаћује на начин супротан тој одредби, односно да је умањује услед одсуствовања са рада због других критеријума, нити је могао ту исплати да врши и сразмерно умањује према часовима рада, јер тај критеријум није био предвиђен том одредбом Правилника о раду, због чега тужиоци имају право на исплату разлике од

исплаћеног до пуног износа накнаде за сталност у висини која је утврђена према подацима туженог.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебој ревизији туженог, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права, имајући у виду да у истоврсним ситуацијама овај суд, одлучујући о дозвољености посебне ревизије туженог, исту није дозволио, као изузетно дозвољену ревизију (нпр. решење Рев2 1311/2020 од 19.06.2020. године и решење Рев2 1443/2020 од 30.06.2020. године).

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у односу на тужиоце понаособ, у делу којим је усвојен тужбени захтев тужилаца ради исплате на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност), очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић